

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: M.H., zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2016, č.j. DSH/957/16,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků, č.j. MeDO-64323/2015-MencI, ze dne 7.12.2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, a dále ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.500,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč. Změna provedená žalovaným spočívala v tom, že výrok 2. prvostupňového rozhodnutí se vypouští a ve zbytku se napadené rozhodnutí potvrzuje.

Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost spočívající v tom, že žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že výrok 2. se vypouští, avšak podle žalobce měl žalovaný tento výrok zrušit. Dále správní orgán I. stupně použil číslování výroku pomocí římských číslic I. a II. a výrok I. následně rozdělil na body 1. a 2. Z výroku napadeného rozhodnutí tedy není zřejmé, zda žalovaný vypustil výrok II. prvostupňového rozhodnutí nebo bod 2 výroku I. Dále žalobce tvrdil, že za jízdy nadržel hovorové zařízení, nýbrž tablet, který není ani hovorovým ani jiným záznamovým zařízením, a že za účelem prokázání svého tvrzení žalobce navrhl vyslechnout jako svědka jeho spolujezdce J.P. Podle žalobce o údajném přestupku zůstaly důvodné pochybnosti, neboť je nutné pochybovat o věrohodnosti jediného svědka policisty H., tudíž nebylo namístě tento důkazní návrh pro nadbytečnost odmítnout. Pochybnosti o věrohodnosti svědka H. žalobce spatřoval v tom, že dle svědka, jelikož vozidlo žalobce podle RZ pocházelo z kraje Vysočina, bylo na toto vozidlo reagováno. Z toho podle žalobce vyplývá nepřípustná motivace svědka kontrolovat určité řidiče jen proto, že pocházejí z kraje Vysočina, což hraničí s diskriminací pro etnický původ. Dále žalobce namítal, že po odmítnutí obvinění ze spáchání přestupku svědek H. přistoupil k hloubkové kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy, což žalobce považuje za šikanózní jednání ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17.6.2011 č.j. 7As 83/2010-63, podle něhož *„projeví-li policista v souvislosti s řešením údajného přestupku na místě samém neobvyklou horlivost a důkladnost v tom, že podrobí kontrole dokladů a testu řidiče, zda není pod vlivem alkoholu, jakož i rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy, zde kontrola výstražného trojúhelníku, lékárničky, žárovek, ale i shody pneumatik s typem předepsaným pro provoz vozidla a stavu dezénu rezervního kola, které bylo z tohoto důvodu třeba odmontovat z umístění na spodku vozidla, aniž by vyvstal důvod k podezření, že některé z kontrolovaných prvků vozidla či povinné výbavy nesplňují předepsané náležitosti, naznačuje takové jednání policisty možnou pochybnost ze zaujatosti jako svědka.“* Podle žalobce skutečnost, že hloubková kontrola technického stavu vozidla a povinné výbavy je dle svědka H. běžným postupem, neznamená, že jde o obvyklý postup příslušníka policie, pokud nevyvstal jakýkoliv důvod k podezření, že některé z kontrolovaných prvků vozidla či povinné výbavy nesplňují náležitosti. Podle žalobce se tak stále jednalo o neobvykle horlivou a důkladnou kontrolu z hlediska běžných silničních kontrol. Žalobce připomněl, že byl stejně jako ve zmíněném případě projednávaném před NSS podroben dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu. Pochybnosti o nezaujatosti svědka H. vyplývají podle žalobce i z toho, že žalobce při silniční kontrole volal na linku 158, když svědka nahlásil jako podezřelého, že vykonává funkci policisty pod vlivem alkoholu. Žalobce shledával rozpor v tvrzeních svědka H., který uvedl, že mu při kontrole volal nadřízený, aby se dostavil na obvodní oddělení, pročež přivolal radiostanicí hlídku z OO Kdyně, aby s žalobcem přestupky dořešila. Následně dle svědka H. na místo přijela hlídka z obvodního oddělení proto, že žalobce učinil podnět ke kontrole svědka H., jakož i přijel krajský ředitel. Svědek H. si tedy podle žalobce rozporoval v tom, z jakého důvodu přijela na místo hlídka z obvodního oddělení. Pochybnosti podle žalobce vyvolává i tvrzení svědka H., že palubní kamera v jeho služebním vozidle byla, ale nebyla funkční a zapojila se až za dva dny. Toto tvrzení žalobce považuje za nepravděpodobné. Žalobce připomněl, že svědek H. nebyl schopen popsat údajný mobilní telefon, a to přesto, že jej neviděl jen při přestupkovém jednání, ale následně též v průběhu silniční kontroly, kdy žalobce telefonoval svému advokátovi. Žalobce poukazoval na

rozsudek NSS ze dne 22.7.2011 č.j. 7As 102/2010-86, podle něhož „u tak obtížně zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu řidičem, je otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová. Proto je úkolem správních orgánů zpravidla zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání přestupku. Míra věrohodnosti jejich výpovědí by byla přitom vysoká, například pokud by policisté popsali přesně mobilní telefon typem, barvou či designem.“ Žalobce dále namítal, že pouze ze skutečnosti, že svá tvrzení uplatnil až v určité fázi správního řízení, nelze vyvozovat sníženou věrohodnost jeho tvrzení. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2015 č.j. 15A 42/2012-27, podle něhož „právo vyjádřit se k zadržení řidičského průkazu nelze zaměňovat s povinností. Pokud se žalobce vyjádřil až s určitým časovým odstupem po konzultaci s právníkem a současně navrhl k prokázání svých tvrzení důkazy, nemůže být časový odstup vyjádření přičítán k tíži a používán jako argument ke zpochybnění jeho tvrzení.“ Dále žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 21.6.2013 č.j. 6As 25/2013-23, podle něhož „není možné námitku odmítnout jen proto, že ji stěžovatel uplatnil až v odvolacím řízení. Právo obviněného vznášet tvrzení a navrhopvat důkazy platí po celou dobu řízení včetně odvolacího.“ Odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 22.10.2008 č.j. 1As 64/2008-42 naopak žalobce považuje za nepřipadný řešící rozdílnou situaci, kde tvrzení obviněného z přestupku nebylo v průběhu řízení konzistentní. Žalobce namítal, že ve shodný den, kdy došlo k doručení rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně, odeslal žalobce svoje vyjádření k podkladům k prvostupňovému rozhodnutí. Proto své návrhy žalobce uplatnil až v odvolacím řízení. Podle žalobce byla porušena zásada presumpce neviny, kdy správní orgány apriori považovaly žalobce za nevěrohodného, neboť na rozdíl od svědka H. měl na výsledku řízení zájem. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.5.2013 č.j. 6As 22/2013-27, podle něhož „správní orgán nevystačí s tím, že by bez dalšího zkoumání jednu či druhou stranu označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Věrohodnost verze události obviněného je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv apriori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje.“ Dále žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 27.5.2011 č.j. 5As 77/2010-156, podle něhož „záznamovým zařízením se myslí produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), jímž je možno pořádit záznam, ať již zvukový, obrazový, písemný či jiný, bez ohledu na to, zda se jedná o záznam delšího děje (videozáznam), či záznam jednotlivého okamžiku (fotografie).“ Podle žalobce tedy záznamovým zařízením je dle citovaného rozsudku pouze zařízení umožňující pořizování záznamu. Žalovaný však kromě žalobce za záznamové zařízení označil i zařízení, které umožňuje toliko záznam přehrávat. Úvaha žalovaného, že tablet je možné používat i za účelem fotografování, je podle žalobce nepřezkoumatelná, neboť není zřejmé, o jakém typu tabletu žalovaný se vyjadřuje.

Žalobce dále namítal, že žalovaný se při hodnocení míry zavinění zabýval toliko intelektuální složkou zavinění tím, že uvedl, že „přestupek byl spáchán vědomou nedbalostí, neboť žalobce jako držitel řidičského průkazu – osoba odborně způsobilá věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem.“ Podle žalobce nedbalost vědomá má však též složku spočívající ve srozumění pachatele s možností způsobení právně relevantního následku. Napadené rozhodnutí žalobce shledává žalobce v tomto směru rovněž nepřezkoumatelné. Dále žalobce namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není uvedeno, že s odsouzením za přestupek je spojen též bodový postih dle přílohy zákona č. 361/2000 Sb. To je podle žalobce v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť podle tohoto ustanovení výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat též druh a výměru sankce. Žalobce

poukázal na rozsudek NSS ze dne 26.10.2015 č.j. 6As 114/2014-69, podle něhož *„záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je trestem ve smyslu článku 40 odst. 6 Listiny, resp. článku 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy.“*

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že dne 14.6.2016 vydal správní orgán I. stupně ve věci opravné usnesení ve věci opravy zřejmých nesprávností, neboť v předmětném rozhodnutí bylo opakovaně ve výroku uvedeno, že výše pokuty činí 1.500,-Kč. V odůvodnění rozhodnutí došlo k chybnému napsání výše pokuty. Toto podle žalovaného nezpůsobilo nezákonnost rozhodnutí. Námitka žalobce, že držel u ucha tablet za účelem zjištění určité pasáže písničky, která byla předmětem sázky s jeho spolujezdcem, byla v řízení provedeným dokazováním vyvrácena. Podle žalovaného bylo prokázáno, že žalobce byl ve vozidle sám a držel za jízdy telefonní přístroj. Policista vyloučil, že by žalobce držel tablet a rovněž vyloučil přítomnost další osoby ve vozidle. Žalovaný považuje vyjádření žalobce za nevěrohodné. O tomto svědčí podle žalovaného skutečnost, že žalobce bezprostředně po sdělení, proč byl zastaven policistou, nenamítal, že nedržel telefonní přístroj, nýbrž tablet. Takové tvrzení by bylo zcela logické a odpovídající situaci. Dále byl žalobce pasivní při podání odporu, který zůstal neodůvodněný. Zmocněnec tyto skutečnosti neuvedl ani při ústním jednání, kdy ani nenavrhl další dokazování. Žalovaného nenapadá žádný logický důvod, proč žalobce toto nenamítal již na místě silniční kontroly nebo při jednání a toto skutkové tvrzení uvedl až s odstupem čtyř měsíců po vydání rozhodnutí. Žalovaný považuje vyjádření žalobce, že se se spolujezdcem dohadoval na textu písničky, za účelové, když se ve vozidle žádný spolujezdec nenacházel. Trest bodového hodnocení není druhem trestu předvídaným zákonem o přestupcích, který by byl ukládán samotným rozhodnutím o přestupku. Jedná se o administrativní trest sui generis, ohledně něhož nemá správní orgán možnost správní úvahy a který nastává ze zákona právní mocí rozhodnutí. Správní orgán, který jej zaznamenává (registr řidičů), nemusí být totožný se správním orgánem rozhodujícím o přestupku. Systém ukládání bodů má samostatnou úpravu v § 123b zákona na pozemních komunikacích a není na místě, aby o uložení bodů rozhodoval orgán rozhodující o přestupku. V replice žalobce tvrdí, že dodatečná náprava opravným usnesením nemůže nic změnit na tom, že při rozhodování žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro rozpor výroku a odůvodnění. Podle žalobce nebylo z odůvodnění zřejmé, proč správní orgán uložil pokutu ve výši 1.500,-Kč, když z odůvodnění vyplývá, že dle závěru správního orgánu je nezbytné uložit pokutu 2000,-Kč. Rovněž odůvodnění zavinění není podle žalobce dostatečné, když se správní orgán např. nezabýval tím, zda žalobce dodržel či nedodržel tzv. potřebnou míru opatrnosti, která je měřítkem pro konstatování, zda osoba bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že zájem chráněný zákonem neporuší (§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích). Dále žalobce ukázal na rozsudek NSS ze dne 24.1.2007 č.j. 3As 60/2006-46, podle něhož *„je rozhodnutí ve druhém stupni nepřezkoumatelné, pokud v něm není výslovně vyjádřeno způsobem nevzbuzujícím pochybnosti, jak odvolací orgán naložil s přezkoumávaným rozhodnutím jako celkem a jeho případnými jednotlivými výroky.“* Podle žalobce ustanovení § 90 správního řádu (dále jen „s.ř.“) „vypuštění výroku“ jako jedno z možných vyřízení odvolání nepřipouští. Dále žalobce tvrdil, že jeho tablet žádnou záznamovou funkci nedisponoval. Jelikož toto žalovaný nijak nerozporoval, má žalobce za to, že se jedná o nespornou skutečnost.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 24.7.2015, podle něhož

žalobce v tento den ve 12:25 hod. řídil osobní motorové vozidlo RZ ...ve Kdyni ve směru z ulice Nádražní na náměstí a dále na Klatovy a za jízdy držel v ruce telefonní přístroj a při silniční kontrole nepředložil platnou lékárníčku (platnost do 2010). Žalobce odmítl oznámení podepsat a vyjádřit se k němu. Byla pořízena fotodokumentace vozidla a částí lékárníčky s čitelným datem platnosti. Podle úředních záznamů Policie České republiky (dále jen „PČR“) z téhož dne vykonával policista OOPČR Kdyně H. dohled na pozemní komunikaci č. I./22 v prostoru náměstí ve Kdyni, kdy spatřil stříbrné vozidlo odbočující doprava ve směru na pozemní komunikaci I. třídy k budově městského úřadu. Služební vozidlo se v té době nacházelo v křižovatce ulic a ve vozidle byl spatřen řidič (okno řidiče bylo zcela otevřené) držící v levé ruce mobilní telefon u levého ucha. Poté, co bylo na řidiče policistou gestikulováno, řidič vyjel na komunikaci č. I./22 a poté byla řidiči dána výzva k zastavení vozidla. Jednalo se o vozidlo značky Opel Astra. Řidič po sdělení přestupku měl uvést: „Dejte si to na správně.“ Poté byl řidič vyzván k předložení povinné výbavy, kdy nepředložil lékárníčku s platnou expirační dobou (část expirace do roku 2008 a část do roku 2010). Následovala lustrace řidiče a vozidla, přičemž řidič stál vedle služebního vozidla a telefonoval. Poté služebním telefonem bylo sděleno policistovi, aby se zúčastnil jiného služebního úkonu. Policisté pak prostřednictvím radiostanice přivolali jinou hlídku. Po příjezdu hlídky byl žalobce vyzván k podrobení se dechové zkoušky s negativním výsledkem a žalobce uvedl, že se mu policista H. jeví opilý a žádá rovněž, aby se podrobil dechové zkoušce. Byl poučen o tom, že takové oznámení může podat prostřednictvím linky 158. Z dalšího úředního záznamu vyplývá, že hlídka, která pokračovala v projednávání přestupku, byla ve složení policistů E. a Š. Tito policisté sepsali oznámení o přestupku, vyfotografovali lékárníčku a vozidlo. Byly vyfotografovány části obsahu lékárníčky, na kterých byla životnost do ledna 2010. Při sepisování oznámení o přestupku telefonoval žalobce na linku 158 a informoval o svém podezření o tom, že ho kontroloval podnapilý policista. Žalobce měl uvádět, že věc bude stejně odložena, až projde lhůta k projednání přestupku a že s tím má bohaté zkušenosti. Součástí spisu je i výpis z evidenční karty řidiče ze dne 7.8.2015. Proti příkazu správního orgánu I. stupně žalobce podal odpor, který nijak nezduvodnil. Současně žalobce zmocnil Ing. M.J. k zastupování v této věci.

Svědék Mgr. V.H. dne 26.11.2015 vypověděl, že žalobce viděl při silniční kontrole poprvé. Se služebním vozidlem se svědek pohyboval ve směru k Městskému úřadu ve Kdyni po hlavní silnici I. třídy č. 22. V křižovatce s ulicí Nádražní měl v úmyslu odbočit vpravo a dal ukazatel směru vpravo. Tehdy viděl, že z této ulice vyjíždí vozidlo, které mu dávalo přednost. Spatřil řidiče vozidla, které již v tu dobu zastavilo, byl od vozidla vzdálen cca. 4-5 metrů. V té době řidič držel v levé ruce mobilní telefon přiložený u levého ucha. U vozidla bylo stažené okno, proto bylo bezpečně vidět, co řidič dělá. Po zjištění přestupku svědek neodbočil vpravo, ale zařadil se za vozidlo žalobce a následně jej zastavil. Kontrola proběhla před městským úřadem. Řidič byl seznámen s přestupkem a bylo mu sděleno, že bude-li s tím souhlasit, bude uložena bloková pokuta. Na to měl řidič reagovat v tom smyslu, že je zběhlý v přestupcích řešených u správního orgánu. Následně byl žalobce vyzván k předložení povinné výbavy vozidla, což kromě lékárníčky s prošlou expirací učinil. Poté byla provedena lustrace. Při tomto svědkovi volal nadřízený, aby se dostavil na obvodní oddělení za účelem plnění jiných úkolů, protože svědek přivolał radiostanicí hlídku OO Kdyně. Hlídka pak prováděla další úkony, jako je fotodokumentace a sepis oznámení. Řidič se odmítl k věci vyjádřit. Podle svědka se jednalo o vozidlo z kraje Vysočina, proto i na toto vozidlo bylo

reagováno. Řidič byl ve vozidle sám. Přestupek pozoroval svědek v řádu vteřin. Zařízení držené řidičem u ucha svědek nedokázal blíže popsat, nicméně uvedl, že s tímto zařízením žalobce manipuloval i při projednávání přestupku. Stejný telefon, který viděl svědek za jízdy, žalobce používal v průběhu silniční kontroly. Svědek uváděl, že jelikož je na místě přechod pro chodce, sám zpomalil na minimální rychlost a osobu ve vozidle sledoval. To, že skutečně řidič drží hovorové zařízení, o tom se svědek přesvědčil až po vjetí do křižovatky. Kamera ve služebním vozidle byla, ale nebyla funkční a byla zapojena až za dva dny. Vidět povinnou výbavu považuje za běžný postup. Osoba se krom předložení dokladů vyzývá k dechové zkoušce a kontroluje se technický stav vozidla, který kontroloval svědek vizuálně. Podle svědka přijela jiná hlídka z obvodního oddělení a krajský ředitel a u žalobce byla provedena dechová zkouška s negativním výsledkem. Přestupek svědek pozoroval prvotně na 6 metrů a poté, co byl k vozidlu blíže, tak asi na 3 až 4 metry. Hovorové zařízení svědek podle svého tvrzení zřetelně viděl, ale vzhledem k tomu, že od té doby proběhla dosti dlouhá doba, není schopen uvést bližší jeho markanty, ale svým vzhledem nijak nevybočovalo, určitě to podle svědka nebyl tablet. Svědek zakreslil do mapky místo přestupku a umístění služebního vozidla a vozidla přestupce.

Po jednání požádal zmocněnec žalobce, který nenavrhl žádné další důkazy, o stanovení lhůty k písemnému vyjádření, která byla stanovena do 4.12.2015.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno zmocněnci žalobce datovou schránkou 9.12.2015 v 15:02:50 hod. Téhož dne v 17:39:30 hod. odeslal zmocněnec správnímu orgánu I. stupně podání označené jako vyjádření obviněného. V něm žalobce tvrdil, že v předmětnou chvíli držel v levé ruce tablet, z něhož není možné uskutečňovat telefonní hovory, ani na něm pořizovat video či audionahrávky, pouze na něm žalobce poslouchal hudbu, a to vzhledem k tomu, že neměl funkční autorádio a se svým spolujezdcem se dohadoval o textu písničky. Tablet měl u ucha proto, že zařízení i při maximální hlasitosti nelze při otevřených oknech slyšet. Při projednávání přestupku žalobce podle svého tvrzení telefonoval svému advokátovi a následně na linku 158. Žalobce navrhl provedení výslechu svědka J.P., svého údajného spolujezdce.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku. Ve výroku I. bod 1 popsal, že žalobce se dopustil spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod první zákona č. 361/2000 Sb., neboť v předmětný den a hodinu držel v ruce hovorové zařízení (mobilní telefon). Následuje bod 2, kde se uvádí, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., když tentýž den a v témže místě žalobce užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, (ve vozidle byla lékárnička s prošlou expirační dobou). Dále správní orgán pod výrokem II. rozhodl o uložení pokuty žalobci podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. V odůvodnění správní orgán I. stupně připomněl, že svědek V.H. zjistil přestupek v rámci výkonu služby a z jeho výpovědi je zřejmé, že řidič žalobce byl ve vozidle sám. Skutečnost, že žalobce za jízdy držel telefonní přístroj, byla podnětem, že byl žalobce policistou zastaven a zkontrolován. O tom, že žalobce drží hovorové zařízení, se svědek přesvědčil až po vjetí do křižovatky. Okno u řidiče bylo zcela stažené a svědek bezpečně věděl, co řidič dělá. Přestupkové jednání sledoval v řádu vteřin přes čelní sklo služebního vozidla a přes levé stažené okénko vozidla přestupce. Viditelnost nebyla snížena. Podle správního orgánu I.

stupně je pochopitelné, že vzhledem ke vzdálenosti, na níž byl přestupek zjištěn, není možné, aby policista telefon blíže specifikoval např. značkou či jinými detaily, avšak stejné zařízení žalobce použil i v průběhu přestupku. Z výpovědi svědka podle správního orgánu I. stupně vyplývá, že svědek byl v takovém postavení k vozidlu přestupce, že i vzhledem k vzájemné vzdálenosti mohl vidět natolik detailně, že si mohl být jist, že žalobce opravdu u ucha v levé ruce drží mobilní telefon. Správní orgán neměl pochybnosti o výpovědi svědka. Správní orgán uvedl, že vzhledem k časovému odstupu a v rámci pracovního vytížení policistů, kdy jejich každodenní náplní práce je provádění silničních kontrol, není možné, aby si svědek vybavil všechny detaily silniční kontroly. Proto je rovněž sepisován úřední záznam obsahující všechny podstatné skutečnosti. Svědecká výpověď policisty je v souladu s oznámením o přestupku. Úřední záznam je podkladem pro vydání rozhodnutí, nikoliv důkazem. Policista jako nezávislý svědek popisoval pouze, čeho byl svědkem, tedy co vnímal vlastními smysly při výkonu služebních povinností. Jeho výpověď není hodnocena jako naddůkaz, nýbrž jako svědecká výpověď svědka, na kterou jsou kladeny stejné podmínky jako na jiné svědky. Podle správního orgánu neměl svědek na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem. V daném případě nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by měl svědek vztah k osobě obviněného, což by ohrožovalo věrohodnost jeho výpovědi. Nebyl zjištěn ani jiný motiv, proč by policista měl zájem na výsledku přestupkového řízení než prostý výkon služby. Podle správního orgánu I. stupně byl porušen zájem společnosti, kterým je, aby se řidič plně věnoval řízení vozidla a mohl včas a dostatečně zareagovat na situaci v silničním provozu. V případě, že řidič drží v ruce hovorové nebo záznamové zařízení, nemůže se plně věnovat řízení vozidla a prodlužuje se tím reakční doba řidiče. Dále byla naplněna subjektivní stránka, neboť podle § 3 zákona o přestupcích k naplnění skutkové podstaty postačí nedbalostní zavinění. Přestupek byl spáchán vědomou nedbalostí, neboť žalobce jako osoba odborně způsobilá (držitel řidičského průkazu) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem. Při ukládání sankce správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že k přestupku došlo v odpoledních hodinách na silnici I. třídy v obci Kdyně, kde lze předpokládat zvýšenou frekvenci účastníků silničního provozu, včetně chodců, a v případě, že se řidič řádně nevěnuje řízení vozidla, není schopen včas a dostatečně zareagovat na případnou kolizi, což bylo hodnoceno v neprospěch žalobce. Stejně tak i skutečnost, že žalobce porušil více povinností a naplnil skutkovou podstatu dvou přestupků. Správní orgán přihlédl k osobě žalobce, který má v evidenční kartě řidiče za poslední čtyři roky záznamy o přestupku, což svědčí o nedostatku kázně nutné při účasti v silničním provozu. Ve prospěch žalobce bylo přihlédnuto k tomu, že nedošlo ke zranění osob a ke hmotným škodám. Na základě toho, dle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, správní orgán uložil pokutu 2.000,-Kč.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí připomněl, že vyjádření žalobce k věci bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno až po vydání napadeného rozhodnutí, proto se k námitkám v něm obsaženým vyjádřil žalovaný a považoval je za námitky odvolací. Podle žalovaného v řízení provedené důkazy vytvořily jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohly vést k jinému závěru, než, že se žalobce dopustil přestupku řízení vozidla a současného držení telefonního přístroje v ruce. O takovém stavu nemá žalovaný pochybnosti. Námitka žalobce, že držel tablet, byla podle žalovaného provedeným dokazováním vyvrácena, když bylo prokázáno, že

žalobce byl ve vozidle sám a držel za jízdy telefonní přístroj. Policista vyloučil, že by žalobce držel za jízdy v ruce tablet a současně vyloučil přítomnost další osoby ve vozidle. Dle žalovaného je vyjádření žalobce zcela nevěrohodné, o čemž svědčí rovněž skutečnost, že žalobce bezprostředně po sdělení, proč byl zastaven policistou, nenamítal, že by nadržel v ruce telefonní přístroj, nýbrž tablet. Takové tvrzení by podle žalovaného bylo logické a odpovídající situaci. Žalobce byl pasivní i při podání odporu a při ústním jednání. Žalovaného nenapadá jediný logický důvod, proč žalobce nenamítal dané skutečnosti již v rámci silniční kontroly a toto uvedl až s odstupem více než čtyř měsíců, kdy bylo vydáno ve věci rozhodnutí. Žalovaný považuje vyjádření žalobce za účelové, neboť se ve vozidle žádný spolujezdec nenacházel. Podle žalovaného se jedná o zcela zásadní tvrzení a je tímto věrohodnost tvrzení žalobce značně oslabena. Žalovaný odkázal na rozsudek ze dne 22.10.2008 č.j. 1As 64/2008-42, podle něhož *„jestliže si stěžovatelka v oznámení o přestupku svoje stanovisko vůbec neuvedla a odmítla je podepsat, v odporu tvrdila, že po ní policisté požadovali předložení telefonu, což ona odmítla, a při jednání tvrdila, že u sebe žádný telefonní přístroj neměla, a proto jej odmítla předložit, nelze krajskému soudu vytýkat, že její výpovědi považoval za nevěrohodné.“* Vzhledem k tomu, že žalovaný považuje vyjádření žalobce za nevěrohodné a účelové a skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností, považuje za nadbytečné provádět výslech svědka J.P. I pokud bychom připustili podle žalovaného, že žalobce držel tablet, držel by záznamové zařízení. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 27.5.2011 č.j. 5As 77/2010-156, podle něhož *„záznamovým zařízením se myslí produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), jímž je možno pořídit záznam zvukový, obrazový, písemný, či jiný, a to jak záznam delšího děje (např. videozáznam), tak i záznam jednotlivého okamžiku (fotografie).“* Podle žalovaného, tablet slouží k účelu přehrávání do něj vložených záznamů a také je možné ho využívat za účelem fotografování nebo přehrávání již provedených záznamů, tedy jejich přehrání (ve skutkové verzi předestřené žalobcem měl poslouchat hudbu v něm nahranou). Jelikož nahraná hudba je zvukovým záznamem, je zřejmé, že tablet je zařízením záznamovým a jeho držení by byla skutková podstata přestupku rovněž naplněna. Výpověď policisty je podle žalovaného vnitřně nerozporná a v důležitých bodech koresponduje se ostatními podklady. Nebyl zjištěn žádný motiv, než prostý výkon služby, proč by policista žalobce stíhal. Jednání svědka lze hodnotit jako korektní a nezaujaté. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 27.9.2007 č.j. 4As 19/2007-114, podle něhož *„k osobě policisty, a tím i k věrohodnosti jeho výpovědi, soud dodává, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku zájem, vykonával jen svoje služební povinnosti, při nichž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem. Nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista tyto zásady překročil.“* Podle žalovaného ani v dané věci nebyla shledána žádná okolnost vedoucí k domněnce o zaujatosti svědka – policisty. Na rozdíl od policisty měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činil. Žalovaný ani neshledal namítanou horlivost a důkladnost kontroly ze strany policisty. Z výpovědi policisty vyplývá, že vozidlo zastavil k silniční kontrole, neboť zaregistroval protiprávní jednání řidiče (nikoliv z důvodu registrační značky kraje Vysočina, jak naznačil odvolatel). Policista uvedl, že výzva k předložení povinné technické výbavy je běžným postupem. Technický stav kontroloval pouze vizuálně. Neproběhla tedy rozsáhlá kontrola technického stavu vozidla. Dle žalovaného v daném případě se jedná o standardní silniční kontrolu. Ohledně dalšího přestupku žalovaný zkonstatoval, že vzhledem

k důkazní nouzi je nutné uplatnit zásadu *in dubio pro reo* a na základě toho byl vypuštěn výrok o vině ve věci o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Současně nebyla snížena uložená sankce vzhledem k tomu, že byla uložena na samé spodní hranici stanoveného rozpětí.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Soud neshledal výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve znění změněném k odvolání žalovaným, ač žalovaný uvedl, že vypustil "výrok 2." prvostupňového rozhodnutí. Z kontextu je totiž zřejmé, že vypuštěna byla z prvostupňového rozhodnutí část výroku I bod 2, kde se uvádí, že žalobce spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Výrok II. je naproti tomu výrokem o sankci.

Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby během celého správního řízení vyslovil některé námitky skutkového charakteru v jediném dokumentu, a to ve vyjádření k podkladům prvostupňového rozhodnutí, které však žalobce odeslal správnímu orgánu až poté, co mu bylo toto prvostupňové rozhodnutí doručeno. Takto bylo možné posuzovat žalobcovy námitky pouze jako odvolání a teprve v rámci odvolacího řízení, jak správně také odvolací orgán učinil. Další nová skutková tvrzení pak žalobce dokonce poprvé vznesl až v žalobě. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Popsaný postup žalobce nelze hodnotit jinak než jako zcela účelový a rovněž žalobní námitky se jeví ve světle žalobcova jednání naprosto nevěrohodnými. Žalobce tím ponechal všechna svá tvrzení až na odvolací, popř. soudní řízení. Žalovaný se přesto dostatečně podrobně a logicky vypořádal v napadeném rozhodnutí se všemi tvrzeními žalobce do té doby uplatněnými.

Jednalo se zejména o tvrzení, že žalobce držel namísto hovorového zařízení u ucha tablet. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že věrohodnost takového tvrzení je snížena již tím, že bylo uplatněno s velkým časovým odstupem od spáchání přestupku. Bylo by totiž logické, pokud by žalobce při jízdě netelefonoval, nýbrž pouze poslouchal tablet, aby takové tvrzení uvedl již na místě přestupku. Nadto je žalobcovo tvrzení, že se spolujezdcem poslouchali hudbu z tabletu, vyvráceno i tím, že žalobce byl podle svědka H. ve vozidle sám.

Návrhu na výslech svědka J.P. soud nevyhověl z důvodu nadbytečnosti, neboť bylo prokázáno provedeným dokazováním (zejména výslechem policisty H.), že v předmětném okamžiku byl ve vozidle pouze žalobce. O skutkovém stavu věci nejsou pochybnosti, neboť byl proveden výslech zakročujícího policisty a současně byl opatřen dostatek důkazů (oznámení o přestupku, fotodokumentace vozidla a částí lékárničky atd.) a jiných podkladů (úřední záznamy policistů), které navzájem korespondují a doplňují se.

O věrohodnosti výpovědi policisty H. rovněž nemá soud žádné pochybnosti, neboť nebyly zjištěny žádné okolnosti, z nichž by mohly vzniknout pochybnosti o jeho nestrannosti.

Takové pochybnosti nemohou vzniknout pouze na základě toho, že žalobce sděloval na linku 158 své (blíže nepodložené) podezření z požití alkoholu policistou nebo že podle svědka byla v době přestupku nefunkční kamera ve služebním vozidle. Pochybnosti nevyvolává ani okolnost, že svědek podle svého sdělení reagoval na vozidlo z kraje Vysočina, či že při silniční kontrole byl žalobce podroben dechové zkoušce a kontrole povinné výbavy v popsaném rozsahu (zejména kontrola obsahu lékárničky). Technický stav vozidla byl dle svědka zkontrolován pouze vizuálně, tudíž se nejednalo o šikanózní postup policie. Skutkové okolnosti případu v žalobě označeném rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 17.6.2011 č.j. 7As 83/2010-63 byly odlišné, neboť tehdy byla prověřována i *"shoda pneumatik s typem předepsaným pro provoz vozidla a stavu dezénu rezervního kola, které bylo z tohoto důvodu třeba odmontovat z umístění na spodku vozidla."* Na základě výpovědi svědka a úředního záznamu PČR také je bezrozporné, že na místo přestupku přijela následně další policejní hlídka, která převzala projednání přestupku žalobce, neboť svědek H. byl odvolán k jinému úkolu.

Závěr správního orgánu o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti považuje soud za správný a dostatečně odůvodněný, neboť jednoznačně žalobce je osoba disponující řidičským oprávněním, které je tudíž na základě toho známo, že při řízení vozidla nelze držet hovorové zařízení, a přesto je vědomě držel u ucha.

Nelze akceptovat ani žalobní námitku, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.**

V Plzni dne 31. března 2017

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně